

Arrest

nr. 100 412 van 2 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VROMBAUT loco advocaat P.-J. STAELENS en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 6 maart 2009 het Rijk binnen en diende op 13 februari 2013 een derde asielaanvraag in. Op 7 maart 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Azerbeidzjaans staatsburger van Azerische origine en afkomstig uit het dorp Muzdurlar in de regio Goranboy. U was er advocaat en woonde in een studentenhuus. U verdedigde een Azerische

vluchteling en kreeg hierdoor problemen met de KGB. U werd uit het studentenhuus gezet en verloor uw licentie als advocaat. In 1998 vluchtte u naar Duitsland waar u uit schrik asiel aanvraagde onder een valse naam, nl. K. S.. U verbleef 10 jaar in Duitsland. In 2002 keerde u voor acht maanden naar Azerbeidzjan terug om er documenten te bekomen om uw verblijf in Duitsland te legaliseren. Hierna keerde u terug naar Duitsland. U ondervond er problemen met de autoriteiten en trok naar Nederland. Hierna kwam u naar België waar u op 11/03/2009 een asielaanvraag indiende. Op 20/03/2009 deed u uit schrik afstand van deze asielaanvraag. Op 03/04/2009 diende u voor de tweede maal een asielaanvraag in in België, die op 13/11/2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken werd afgesloten omdat u zich er niet had aangeboden op de voorziene datum om gehoord te worden. Op 12/12/2011 wou u opnieuw asiel aanvragen maar toen u weigerde uw bijlage 26 te ondertekenen werd deze asielaanvraag geannuleerd. Op 28/12/2012 werd u door de politie in Brussel opgepakt wegens uw illegaal verblijf waarna u terug werd vrijgelaten. Op 07/02/2013 werd u opnieuw opgepakt door de politie in Brussel en deze keer werd u overgebracht naar het centrum voor illegalen te Brugge. Op 13/02/2013 diende u er uw derde asielaanvraag in. U bent in het bezit van de volgende documenten: uw internationaal paspoort, uw identiteitskaart, twee geboorteaktes, een attest dd. 23/09/2012 dat u afkomstig bent uit Goranboy, uw diploma, documenten m.b.t. uw verblijf in Duitsland, een uittreksel van een Belgische politiefiche dd. 29/08/2012, een repatriëringscertificaat dd. 01/04/2009 uitgereikt door de Azerbeidzjaanse consul in Brussel, een door u handgeschreven brief aan het Belgische Ministerie van Justitie, en enkele internetartikelen.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 2 & 6) dat u in 1998 in Azerbeidzjan gezocht werd door de KGB. Er werd toen een gerechtelijk onderzoek tegen u opgestart nadat u als advocaat een Azerische vluchteling had verdedigd. U stelt dat u toen overal in Azerbeidzjan door de KGB werd gezocht en dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst onmiddellijk zou worden opgepakt. Er moet echter worden vastgesteld dat uw verklaringen niet aannemelijk zijn waardoor u er niet in slaagt uw asielrelaas geloofwaardig te maken.

Zo valt uw verklaring (CGVS p. 3) dat u in 1998 op legale wijze met gebruik van uw eigen paspoort via de luchthaven van Baku uw land heeft verlaten, moeilijk te rijmen met uw bewering dat u toen officieel gezocht werd in Azerbeidzjan. In dergelijke omstandigheden is het immers weinig aannemelijk dat u het risico neemt om met uw eigen identiteitspapieren per vliegtuig Azerbeidzjan te verlaten. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt ook dat passanten aan de Azerbeidzjaanse grensovergangen worden gecontroleerd of er geen gerechtelijk onderzoek tegen hen lopende is. De vaststelling dat u zonder problemen via een officiële grensovergang gebruik makend van uw eigen paspoort uw land heeft verlaten, ondermijnt bijgevolg uw bewering als zou u geviséerd worden door de Azerbeidzjaanse autoriteiten.

De verdere vaststelling (CGVS p. 4 & 6) dat u in 2002 per vliegtuig terugkeerde naar Baku en u probleemloos via een zwaar gecontroleerde locatie als een luchthaven uw land betrad, ondermijnt verder uw relaas als dat u door de Azerbeidzjaanse veiligheidsdiensten werd geviséerd. Het is bovendien bijzonder merkwaardig dat u bij uw asielaanvraag in Duitsland uit schrik een valse identiteit aannam, terwijl u bij terugkeer naar uw land van herkomst reisde onder uw eigen identiteit, gebruik makend van uw eigen identiteitsdocumenten. Meer nog, u stelt (CGVS p. 5) dat u tijdens uw acht maanden verblijf in 2002 ondergedoken leefde in Baku, maar tegelijkertijd geeft u aan dat u toen zelf een nieuw internationaal paspoort aanvraagde en ging halen (uitgiftedatum 11.06.2002, zie documentenmap nr. 1). Er kan echter moeilijk worden ingezien waarom de officiële instanties een internationaal paspoort zouden uitreiken voor iemand die zij viseren. Ook uw bewering dat u ondergedoken leefde in Baku komt op de helling te staan aangezien uit de toen door u bekomen identiteitskaart blijkt dat dit document u op 11.06.2002 werd uitgereikt in Goranboy, de regio waarvan u afkomstig bent (zie documentenmap nr. 2). Verder dient er op gewezen te worden dat u in 2002 wederom op legale wijze met gebruik van uw eigen paspoort via de luchthaven van Baku uw land heeft verlaten, hetgeen niet te rijmen valt met uw bewering dat u toen officieel gezocht werd in Azerbeidzjan.

Bovenvermelde gang van zaken wijst bijgevolg overduidelijk niet op een vervolging vanwege uw autoriteiten.

Ook dient te worden vastgesteld dat u in 2009 een repatriëringscertificaat verkreeg bij de de Azerbeidzjaans ambassade in Brussel. U verklaart hieromtrent (CGVS p. 3) dat u dit document bij de Azerbeidzjaans consul ging halen met de bedoeling om terug te keren naar uw land van herkomst toen u problemen ondervond in Duitsland. De geloofwaardigheid van uw beweerde ernstige vrees voor vervolging door de Azerbeidzjaanse autoriteiten komt hierdoor op losse schroeven te staan. De vaststelling dat u toen uiteindelijk geen gebruik maakte van dit repatriëringscertificaat doet hier geen afbreuk aan.

Ten slotte dient te worden vastgesteld dat een aantal van uw beweringen (zie bv. CGVS p. 3: u heeft door een brief te sturen de regering in Nederland doen vallen, u bent in heel de wereld gekend als zijnde een terrorist, u werd gekloond) absoluut niet realistisch zijn.

Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u aangebrachte documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw internationaal paspoort, identiteitskaart, twee geboorteaktes, een attest dd. 23/09/2012 dat u afkomstig bent uit Goranboy, uw diploma, bevatten persoonsgegevens die niet worden betwist. De documenten m.b.t. uw verblijf in Duitsland bevatten geen informatie over uw beweerde problemen in Azerbeidzjan. Het uittreksel van een Belgische politiefiche dd. 29/08/2012 betreft een voorval in Brussel en levert evenmin informatie over uw beweerde problemen in Azerbeidzjan. Het repatriëringscertificaat dd. 01/04/2009 uitgereikt door de Azerbeidzjaans consul in Brussel werd hierboven reeds besproken. De faxkopie van de door u met de hand in het Duits geschreven brief aan het Belgisch Ministerie van Justitie bevat geen informatie aangaande uw beweerde problemen in Azerbeidzjan. De internetartikelen bevatten evenmin informatie over uw persoonlijke problemen. M.b.t. één internetartikel (Musavat dd. 13/06/2012) stelt u dat u er bij naam wordt vermeld hetgeen echter bij nader inzicht helemaal niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, de schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, en de schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoekster voert tevens de schending van het zorgvuldigheidbeginsel aan. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden. Overigens kan niet worden ingezien waarom een beslissing die volgens verzoekster "zeer snel" genomen werd, inhoudelijk zou falen. Geenszins wordt dit aangetoond.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

3.1.1. Vooreerst ziet de Raad niet in waarom verzoekster rechtspraak en rechtsleer aanhaalt inzake contradicties en omissies in verklaringen nu de bestreden beslissing dit niet vermeldt. De CGVS achtte verzoeksters handelwijze onverzoenbaar met haar ingeroepen vrees voor vervolging. Immers, verzoekster heeft over de jaren herhaaldelijk met succes beroep gedaan op de hulp van haar autoriteiten, en heeft op legale wijze Azerbeidzjan verlaten in 1998, keerde in 2002 op legale wijze terug naar Azerbeidzjan om daarna het land opnieuw legaal te verlaten. Verzoekster verkreeg probleemloos een internationaal paspoort tijdens haar verblijf in 2002 in Azerbeidzjan en een repatriëringscertificaat van de Azerbeidzjaanse ambassade te Brussel in 2009. Hieruit kan geenszins blijken dat verzoekster in de negatieve belangstelling stond van haar overheid, laat staan vervolging vreest door de Azerbeidzjaanse autoriteiten, noch door de KGB. Verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat "Gezocht worden door de KGB omwille van uw beroepsactiviteiten of uw politieke overtuigingen, staat natuurlijk niet automatisch gelijk aan het lopen van een gerechtelijk onderzoek tegen verzoekende partij" en "Dat verzoekende partij nog niet lastig gevallen wordt tijdens grenscontroles, ontkracht niet het feit dat de geheime organisatie, de KGB, haar gevisieerd heeft", doch verklaarde tijdens het gehoor tegenstrijdig dat er wel degelijk een onderzoek, een "criminele enquête" tegen haar liep (gehoor p. 2). Dergelijke loze beweringen zijn daarenboven geenszins aannemelijk. Immers indien iemand werkelijk gezocht zou worden door de KGB, dan kan niet worden aangenomen dat deze persoon zonder meer het land op legale wijze zou kunnen verlaten (of binnenkomen) via de internationale luchthaven, noch is aannemelijk dat verzoekster überhaupt dit risico zou willen lopen hebben.

3.1.2. Verder stelde de commissaris-generaal eveneens terecht vast dat verzoekster een aantal bijzonder onrealistische verklaringen aflegde, zodat aannemelijk is dat verzoeksters beweerde vervolgingsfeiten terug te brengen zijn tot een bepaald psychologisch ziektebeeld. Indien verzoekster echter meent dat deze onrealistische beweringen het bewijs zijn van het grove trauma dat zij heeft opgelopen door haar ervaringen in haar thuisland, dan stelt de Raad vast dat verzoekster zich in deze

beperkt tot een loutere bewering en nalaat dergelijk causaal verband te adstrueren, minstens een medisch en/of psychologisch attest inzake haar beweerde trauma voor te leggen. Derhalve kan dergelijk verband geenszins worden aanvaard.

3.1.3. Verzoekster brengt voorts geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het negeren van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de beginselen van het vluchtelingenrecht en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.2. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster citeert passages uit "Refworld UNHCR, U.S. Department of State Country report on Human Right Practices 1995 - Azerbaijan, 30 januari 1996" en voegt dit stuk bij het verzoekschrift. Volgens verzoekster maakt de lijst van mensenrechtenschendingen, die ook door de staat systematisch georganiseerd en getolereerd worden, van Azerbeidzjan een land waar burgers zeer duidelijk een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade.

4.1.1. Verzoekster gaat eraan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoeksters asielrelaas niet geloofwaardig is, kan zij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.1.2. In zover verzoekster zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet, dient verzoekster elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in haar land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Voor zover verzoekster zich beroept op de algehele mensenrechtensituatie, toont zij op basis van het door haar geciteerde rapport van 1995 niet aan dat de huidige situatie in Azerbeidzjan, zou kunnen vallen onder artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Daar waar verzoekster verwijst naar de situatie in Nigeria, gaat de Raad ervan uit dat dit een materiële vergissing is.

4.3. Het verzoekschrift haalt voorts het "non refoulement" principe aan. Artikel 33 van het Internationaal verdrag van Genève van 28 juli 1951 bevat een verbod tot uitzetting of terugleiding dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan de vreemdeling, die als vluchteling is erkend, verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. De Raad wijst erop dat verzoekster geen erkende vluchteling is en zoals uit voorgaande blijkt ook niet in aanmerking komt zodat dit artikel niet op haar van toepassing is en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd.

4.4. Verzoekster vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoonde dat de gegrondheid van haar asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

4.5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK